

Tn de kloof

De herberg zat vol.

De klandizie van De Kloof stond in groepjes bijeen. De sfeer was goed, zo op het eerste gezicht.

Een beetje ongerust op wat er komen ging baande Marit zich een weg door de rokerige gelagkamer. Haar draaiende heupen ontweken geroutineerd de gretig uitgestoken handen. Boven haar hoofd hield ze een dienblad met lege kroezen.

Na de betrekkelijke rust van de afgelopen weken was de drukte welkom, ook al was dit niet haar favoriete soort volk. Er waren te weinig handelaren, te veel drakentemmers en wagenmenners. Om over de meer duistere typen maar te zwijgen. Gelukkig kon ze met iedereen overweg, al was het soms met tegenzin.

Waar Marit niet aan kon wennen was de onderhuidse spanning die al de hele middag voelbaar was. Het opgewekte gelach klonk hier en daar hol, een tikkeltje te schel. Van schuddebuikend plezier was al helemaal geen sprake. Gedronken werd er net zomin, er werd alleen maar genipt. Het bier in de kroezen was lauw en verschaald.

De stamgasten wachtten ergens op. Marit zag het aan hun houding, aan de schichtige blikken waarmee ze zelfs de hoeren leken te negeren die bij de deur rondhingen.

Toen ze er eenmaal in was geslaagd de toog te bereiken, stak Marit met een geroutineerd gebaar vier vingers omhoog en steunde met haar ellebogen op het met bier doordrenkte hout. Gelukkig was haar neus na

al die jaren ongevoelig geworden voor de gecombineerde stank van drank en mannenzweet. Alles went.

Holm knikte afgemeten en ging met haar bestelling aan de slag. Marit kende de waard van De Kloof door en door. Het norske knikje was een hele verbetering ten opzichte van Holms humeur van de afgelopen week. Vandaag kwam er eindelijk weer geld binnen.

Het volgende ogenblik vielen de gesprekken stil.

Nieuwsgierig draaide Marit zich om, en keek tegen een muur van ruggen aan. Een kille windvlaag trok via de openzwaaiende deur naar binnen en bezorgde haar kippenvel. De rilling die door haar heen trok had echter niets te maken met de kou en alles met de aanblik van de helmen en speerpunten die de gelagkamer binnenkwamen.

De stadswacht van Oftenoovi was gearriveerd. Minstens een man of tien.

Marit ging op haar tenen staan en ving een glimp op van een bepluimde helm en een rood-blauw geruite tuniek.

‘Allemaal kop houden en luisteren!’ De leider van de wacht had een stem waaruit gezag klonk. ‘Het is zover. Ze komen eraan.’

Het rumoer dat na de korte mededeling ontstond, werd afgebroken door het gebonk van een speerschacht op de tegels. ‘Ik heb opdracht deze wijk te ontruimen. Uit voorzorg. Achterblijvers worden gearresteerd, plunderslaars kunnen de galg verwachten. Allemaal duidelijk?’

Niemand bewoog, niemand zei iets.

‘Moet ik mijn woorden herhalen?’

Bij de deur ontstond aarzelend beweging. Enkele wagenmenners pakten hun mantels en schuifelden mokkend naar buiten.

‘Ho, ho, nog niet iedereen heeft betaald,’ riep Holm haastig.

Een betere reden om het bevel van de stadswacht op te volgen had hij zijn bezoekers niet kunnen geven.

Als één man dromde de menigte naar buiten.

De chaos was voorspelbaar. De Kloof werd een slagveld van uit de weg geschopte stoelen en op de grond gevallen kroezen.

Holm keek Marit aan en opende zijn mond om haar iets te zeggen, maar ze wendde haar hoofd van hem af. Niet nu! Ze worstelde zich een weg naar de andere kant van de gelagkamer, dwars tegen een stroom achterblijvers in.

De laatste gasten wurmden zich langs haar heen en Marit zag haar kans schoon. Ze maakte van de ontstane ruimte gebruik om door de achterdeur te glippen en naar het armoedige bijgebouwtje van De Kloof te rennen. De kou overviel haar en ze verwenste voor de zoveelste maal de bijna doorzichtige linnen blouse die de diensters van Holm moesten dragen.

Een waterige zon bescheen de binnenplaats. Door de poort was een glimp van de straatweg zichtbaar. Zwaarbeladen wagens stonden daar in een lange rij achter elkaar. Ertussen bewogen zich tientallen mannen in wapenrusting.

Maar de stadswacht had gelukkig nog niet bij haar aangeklopt. Met trillende vingers haalde ze de sleutel tevoorschijn en opende de deur van haar kleine woning.

Binnen was het donker.

Een mufte, ietwat dierlijke geur kwam haar tegemoet.

‘Auric,’ riep ze, terwijl ze een gordijn openschoof. Waarom zat hij toch zo vaak in het donker?

‘Auric,’ herhaalde ze op gejaagde toon.

‘Ik ben bezig, Marit,’ klonk het verveeld vanuit de slaapkamer.

‘We moeten weg,’ zei Marit, terwijl ze in de richting van het geluid liep. Liever had ze hem die boodschap voorzichtig gebracht, hij kon nu eenmaal slecht tegen verrassingen. Ze had daar in alle drukte echter geen tijd voor gehad.

Ze betrad de slaapkamer en zag hoe haar broertje op zijn buik op bed lag. Hij leunde op zijn ellebogen en ondersteunde zijn kin met een van zijn handen. Voor hem lag een boek, waarvan de inhoud beschenen werd door de olielamp op het nachtkastje.

Auric keek haar zijdelings aan. De hand waarmee hij zojuist nog een pagina had omgeslagen ging beschermend naar het hoopje bont dat zich naast hem ontvouwde. Hij aaide het dier over de rug.

De kraaloogies van de roekil staarden een moment nieuwsgierig in Marits richting, waarna het knaagdier geeuwde en zich weer oprolde.

‘Ik ben aan het lezen,’ zei Auric.

Marit haalde diep adem en forceerde een glimlach. Kalm blijven, hield ze zichzelf voor. Het liefst had ze hem een draai om de oren gegeven

voor het verspillen van kostbare lampolie op klaarlichte dag. Hij kende dit boek waarschijnlijk allang uit zijn hoofd, net als de andere boeken die ze voor hem geleend had. Maar ze wilde geen ruzie. Niet nu. Van buiten kwam het geluid van zware laarzen die knerpend over de keitjes van de binnenplaats liepen.

Ze stak een hand naar hem uit. 'Kom, we moeten hier weg. Op last van de stadswacht. Het is niet voor lang. Neem Rolly maar mee.'

Auric schudde plechtig zijn hoofd. 'Ik heb dit hoofdstuk nog niet uit,' zei hij. 'En het is koud vandaag.'

'We doen onze jassen aan,' zei ze ongeduldig. Toen, op vriendelijker toon: 'En er is veel te zien. De Magyckers komen!'

Haar broer keek geïnteresseerd op, tot zichtbare onvrede van Rolly. Het bruine hoopje bont schoof nog wat dichtert tegen Auric aan.

Er werd op de deur gebonsd.

De jongen en zijn maatje schoten verschrikt overeind.

Marit had dit voorzien. Ze trok het sjaaltje dat ze altijd in de herberg droeg van haar hals en hulde zich snel in een gehaakte omslag. Daarna greep ze Aurics leer-met-wollen jas van een haak en hield die voor hem open. 'Doe aan,' zei ze nerveus. 'Ik beloof je dat we snel terug zijn.'

De deur werd hardhandig opengegooid en een paar tellen later verscheen een stevig gebouwde stadswacht. Zijn vlezige gezicht werd gesierd door een onverzorgde stoppelbaard en de tuniek die zijn maliënkolder bedekte zat onder de vlekken. 'Ontruiming,' zei hij op barse toon, terwijl hij zijn blik ongegeneerd over haar lichaam liet glijden. 'De hoge heren zijn aangekomen.' Hij rochelde, en spuugde een gele fluim op de vloer. 'De bergkloof wordt straks vrijgemaakt. Gevaar voor aardverschuivingen zo dicht bij de plaats waar ze aan de slag gaan.'

Auric had zijn troeteldier beetgepakt en hield het tegen zich aan. Hij keek de indringer boos aan. Hij wilde iets zeggen, maar Marit was hem voor. 'Natuurlijk,' zei ze. 'We gaan onmiddellijk.'

'Maar...'

Ze duwde een hand tegen Aurics mond en drukte met haar andere hand zijn jas in zijn schoot.

'Tss, een lastpak,' zei de wachter honend. 'Ik had al iets over hem gehoord. Ze hebben hier in de buurt een speciale naam voor hem, als ik me

niet vergis.’ Hij krabde over zijn stoppels en grijsde plotseling. ‘Ja, ik weet het weer. Gekke Auric, zo heet-ie toch?’

Marit gaf geen antwoord en liep al in de richting van de voordeur. Weg van hier. Alleen al het idee om met deze man in een slaapkamer te staan bezorgde haar een knoop in de maag.

‘Is dat niet een roekil?’ hoorde ze de man zeggen. ‘Ah, verdomme. Ik zal je, rotbeest!’

Iets bruins schoot langs haar voeten de binnenplaats op.

‘Rooolly!’

Marit keek om. De paniek in Auric's stem zei haar genoeg.

‘Dat beest heeft me gebeten,’ gromde de wachter, terwijl hij zijn bebloede rechterhand tegen zijn tuniek drukte. Hij keek met een van pijn vertrokken gezicht naar Auric. ‘Da’s jouw schuld.’ Hij reikte met zijn andere hand naar de jongen, maar Auric dook snel weg.

Het volgende moment rende hij langs haar heen, jas half aangetrokken, luidkeels Rolly’s naam herhalend.

Marit bedacht zich geen moment. Ze mompelde een halfgemeende verontschuldiging in de richting van de soldaat en ging achter haar broer en diens maatje aan.

Auric

Marit zag Auric door de poort de straatweg op rennen. Daar bleef hij een moment aarzelend stilstaan, om vervolgens tussen twee karren te verdwijnen. Hij schoot rakelings langs de imposante draak die de achterste van de twee karren trok. Het trekdier hapte naar de jongen, maar de leren muilkorf voorkwam erger. De draak klapte even met zijn kleine, nutteloze vleugels en sloeg hard met zijn korte staart tegen de kasseien. De met vaten beladen kar helde vervaarlijk over en een temmer was er maar net op tijd bij om de draak te kalmeren.

‘Auric!’ riep Marit. Ze zag verderop een glimp van zijn blonde hoofd en volgde hem zo goed mogelijk. En al die tijd was daar de angst dat haar broertje iets overkwam.

Ze liep bijna tegen de man op die Rolly bij diens nekvel hield. Het beestje kronkelde in zijn greep, maar de vreemdeling hield de scherpe tandjes kundig op afstand. Auric stond hijgend tegenover hem, zijn armen verwachtingsvol uitgestrekt.

Marit legde haar handen op zijn smalle schouders. ‘Doe dat nooit meer,’ zei ze hijgend.

Maar haar broer had slechts aandacht voor Rolly. Marit voelde een steek van jaloezie toen ze in Aurics ogen een zeldzaam sprankje van liefde meende te ontdekken. Ze kon zich niet heugen dat hij haar ooit op die manier had aangekeken.

‘Is dit van hem?’

De man die Rolly in zijn hand had staarde haar aan.

Ze moest opkijken om hem recht in de ogen te zien. De vreemdeling was lang, bijna een kop groter dan zij. Hij had een regelmatig, zongebruind gezicht, ietwat ontsierd door een litteken op zijn kin. Zijn zwarte haar en bakkebaarden waren met grijs doorspekt, wat vreemd contrasteerde met zijn verder jeugdige uitstraling. Hij was rijk gekleed, bijna fatterig. Maar in zijn harde ogen las ze geen spoor van snobisme, eerder behoedzaamheid.

Marit knikte woordeloos, nog enigszins buiten adem van de achtervolging. Ze keek even achterom. Van de wachter geen spoor. 'De roekil is inderdaad van mijn broer,' zei ze vervolgens. 'Knap dat u hem heeft kunnen pakken.'

'Gelukkig heb ik snelle reflexen,' zei hij glimlachend.

'Rolly is van mij,' beaamde Auric haar woorden, terwijl hij de man wantrouwend bekeek.

De man gaf het dier voorzichtig aan Auric, die de beweeglijke roekil liefkozend tegen zijn borst drukte.

Toen richtte de man zich weer tot Marit, waarbij zijn blik van haar gezicht naar de onderkant van haar hals dwaalde. Zijn wenkbrauwen schoten verrast omhoog en Marit herschikte snel haar weggezakte omslagdoek, zodat de kleine tatoeage aan zijn oog werd onttrokken.

'Hartelijk dank,' zei ze, haar eigen laksheid vervloekend. Ze had haar omslag beter moeten vastknopen. Ze pakte haar broer stevig bij een arm. 'We zullen u niet langer ophouden.' Marit maakte aanstalten zich om te draaien.

'Ach, ik heb de tijd.'

Ze aarzelde.

'Ik ben hier alleen maar om het spektakel te bekijken.'

'Van mensen die uit hun woning gedreven worden,' snibde ze, wetend hoe onredelijk haar woorden klonken. Maar ze voelde zich moe en had het koud.

'Van de Magyckers die de kloof komen vrijmaken,' zei hij.

Dat wist ze natuurlijk ook wel. Dat wist iedereen. Magyckers. Marit proefde het woord op haar tong zonder het uit te spreken. De term confronteerde haar iedere keer weer op pijnlijke wijze met haar eigen jeugd, met die gapende leemte in haar geheugen.

De vreemdeling stak zijn hand naar haar uit. 'Ik heb me nog helemaal niet voorgesteld. Mijn naam is Eamon.'

'Marit,' zei ze stijfjes. 'Nogmaals bedankt voor uw hulp.' Ze keek snel over haar schouder, nog steeds bang voor een confrontatie met de stadswacht. Maar ze zag geen helmen meer tussen de mensen op straat, alleen onrustige draken, schreeuwende voedselventers en een priester van Zoran die tegen betaling handelswaar zegende. Een eind verderop zag ze weliswaar twee wachters van deur tot deur gaan, maar die hadden niet het grote postuur van de man die door Rolly gebeten was.

Marit haalde opgelucht adem. Ze schonk Eamon een plichtmatige glimlach en greep Auric weer bij een bovenarm. 'Maar we moeten nu toch echt gaan,' zei ze.

Voordat de man kon reageren, trok ze haar broertje met zich mee en liep ze terug in de richting van waaruit ze gekomen was. Ze had gedacht dat Auric zou gaan zeuren dat hij terug naar huis wilde, maar het tegendeel gebeurde. 'Ik wil de Magyckers zien,' zei hij, terwijl ze zich een moeizame weg door de menigte baanden.

Marit keek hem in de ogen om te zien of hij dat echt meende en zag de vastbeslotenheid die ze had verwacht. Logisch ook, de jongen zei altijd precies wat hij bedoelde.

'Goed dan,' antwoordde ze, terwijl ze zijn hand nog wat steviger vastgreep. Ze moest er niet aan denken dat ze hem in deze drukte kwijt zou raken. 'Zolang je maar weet dat de mensen daar dicht op elkaar zullen staan.'

Marit voelde de huivering die door hem heen trok, maar toch volgde hij haar gewillig. Ook de roekil hield zich opvallend rustig. Het dier was in de grote borstzak van Aurics jas gekropen. Alleen het spitse kopje met die intelligent kijkende kraaloogjes was nog zichtbaar.

Na een forse klim vonden ze een plekje op een heuvel van waaraf de kloofingang goed te zien was. Ze waren bepaald niet de enigen: het zag er zwart van de mensen. Naast degenen die hun huis tijdelijk hadden moeten verlaten waren er ook veel nieuwsgierigen vanuit andere delen van de stad.

Ze voelde hoe klam Aurics hand was en wist hoe ongemakkelijk hij zich voelde tussen al die mensen. Maar zijn belangstelling voor de Magyckers was blijkbaar groter.

Soldaten van de stadswacht hadden aan de onderzijde van de heuvel een kordon gevormd om te voorkomen dat mensen dicht bij de steenmassa zouden komen die de kloof blokkeerde.

De weg door de kloof was de levensader van Oftenooi, de belangrijkste havenstad van Semaris. Het was de enige begaanbare route door een bergketen die de stad afsloot van het achterland. Ongewoon hevige slagregens hadden onlangs een aardverschuiving veroorzaakt, waardoor de weg geblokkeerd was door keien zo groot als een huis. Eerst had het stadsbestuur nog geprobeerd de keien te laten wegtrekken door draken, maar zelfs de sterkste beesten waren daartoe niet in staat gebleken. Ten einde raad had men ten slotte een kostbare spreuk besteld bij de Magyckers van Aimerey.

En vandaag waren ze eindelijk gekomen.

Marit trok haar omslagdoek wat strakker om zich heen. De zon was al aan het zakken en het werd langzaam kouder. Het uitzicht vergoedde echter veel, ook al werd dat deels geblokkeerd door omstanders. Aan de voet van de heuvel was het dak van de herberg zichtbaar, evenals dat van hun eigen woning. En in de verte lag de bergketen die zich langs een deel van de zuidkust van Semaris uitstreckte.

Rondom Marit stonden mannen, vrouwen en kinderen uit alle lagen van de bevolking van Oftenooi. Hele gezinnen waren hiernaartoe getrokken. De meesten waren net als zichzelf eenvoudig of zelfs sjofel gekleed, met dikke truien die al vaak waren versteld. Maar ze zag ook een paar groepjes mensen die duidelijk geld te besteden hadden, getooid in dure mantels en met hoeden die ze moesten vasthouden in de wind. Wellicht waren ze afkomstig uit het koopmansdistrict, helemaal bij de haven.

De spanning was voelbaar, net als daarstraks in de herberg. En dat was geen wonder. Buiten de allerrijksten waren er maar weinig mensen die het werk van de illustere Magyckers ooit van nabij hadden aanschouwd, laat staan dat ze zelf een spreuk konden betalen.

Auric stootte haar aan en wees in de verte. En hij was niet de enige. Een opgetogen gemompel trok door de menigte. Boven de bergtoppen was in de blauwe lucht een stip zichtbaar geworden. Een stip die groter werd en waarin al snel de contouren van een luchtschip te herkennen waren.

Het majestueuze schip vloog geluidloos op hen af en bleef even boven

de geblokkeerde weg zweven. Toen zette het de daling in.

Marit bezag het tafereel met een brok in haar keel. Het riep bij haar beelden op van een jaar of vier geleden, toen ze voor het eerst een dergelijk schip had gezien. Dat waren tevens de oudste herinneringen die ze had. Vóór die tijd was er slechts leegte.

‘Ze landen!’ riep Auric, terwijl hij op zijn tenen ging staan om alles goed te kunnen zien. Zelfs Rolly leek bevangen door de opwinding in zijn omgeving. Zijn kopje schoot nerveus heen en weer terwijl hij zijn neus snuivend in de lucht stak.

Het schip landde op een open plek niet ver van de herberg. Eenmaal op de grond leek het minder imposant dan in de lucht. Het was eigenlijk niet veel meer dan een lange, houten kajuit met een vooren achterbalkon, rustend op twee drijvers waarmee het zowel op land als op water kon landen. Vanuit het midden van de kajuit stak één mast de lucht in, met daaraan een zeil in de kleur van de gebouwen van het legendarische eiland Aimerey: parelwit.

Marit wist dat het zeil feitelijk nauwelijks een functie had. Het schip ontleende al zijn vermogens aan een reeks spreuken van de Magyckers.

‘De Magycker,’ mompelde Auric vol bewondering, wijzend naar de geheel in het wit geklede man die nu de kajuit verliet. De trekken van de man kon Marit vanaf deze afstand niet goed onderscheiden, maar zijn hardos was dun en grijzend.

‘Ik kan het niet goed meer zien,’ vervolgde Auric, terwijl hij vruchteloos over de schouder van een man probeerde te turen die zojuist voor hem was gaan staan. Hij stampvoette van boosheid, maar zijn uitzicht bleef even hardnekkig geblokkeerd als de ingang van de kloof in de verte.

Plotseling trok de jongen zijn hand weg uit die van Marit. Hij glipte als een aal tussen de mensen door en verdween uit het zicht.

Marit vloekte binnensmonds, maar kon niet anders dan hem volgen. Zich voortdurend verontschuldiging wrong ze zich langs verbolgen toeschouwers, langzaam de heuvel afdalend. Uiteindelijk zag ze Auric. Hij had zich een beter uitzichtpunt verworven, net achter het kordon met wachters, op slechts een steenworp afstand van het luchtschip.

‘Waarom doe je dat toch altijd?’ zei ze woedend.

Auric leek haar niet te horen. Hij had alleen oog voor de mannen die

nu naast hun schip op de weg stonden en bestudeerde hen met een geconcentreerde, bijna verbeterde gezichtsuitdrukking.

Het waren er drie, want bij de Magycker hadden zich inmiddels een Louteraar en een Wapenbroeder gevoegd. Die laatste was een grote, geharnaste kerel, wiens gezicht verborgen ging achter een helm met vizier. Zijn vreemdsoortige, groenblauwe wapenrusting blonk in de zon. De Louteraar was een iele man met kort, donkerblond haar en een baardje, gekleed in de gele mantel van zijn ambt.

Marit hoorde rondom zich oh's en ah's. Ook zij was onder de indruk, hoewel ze wist dat ze dit plaatje had kunnen verwachten. Afgevaardigden van Aimerrey reisden immers altijd in drietallen met deze samenstelling. De Louteraar was erbij om met zijn hypnotische krachten de spreuk na gedane arbeid uit het geheugen van de Magycker te wissen. De Wapenbroeder, met zijn ondoordringbare pantser van bespreukte drakenshubbentjes, moest hen beschermen en er tevens op toezien dat de andere twee hun werk deden.

‘Die Louteraar is nog jong,’ mompelde Auric. Hij keek haar aan. ‘Niet veel ouder dan jij, zus. Dat is gewoon.’

‘Wat weet jij daar nu van,’ zei Marit. Ze was nog steeds nijdig dat Auric van haar was weggelopen. ‘Misschien zijn ze allemaal zo jong,’ opperde ze.

Auric gaf geen antwoord, maar schudde slechts zijn hoofd. Het was een van die zeldzame momenten dat hij veel volwassener leek dan hij was, besefte ze, terwijl haar boosheid wegebde. Op de een of andere manier kon ze nooit lang kwaad op hem blijven. Niemand in haar leven stond haar méér nabij dan haar broertje. Ze zuchtte. Zou ze hem ooit helemaal begrijpen? En zou hij ooit op eigen benen kunnen staan? Ze wist het niet. Waar zijzelf heel goede voelsprietten had voor de emoties en gevoelens van anderen, had Auric ze totaal niet. Hij nam woorden van buitenstaanders altijd letterlijk, en reageerde dan... ongekuist. Dat had hem, en daarmee ook haar, al menigmaal in een lastig parket gebracht. Zelfs Holm had hij een paar maal geschoffeerd, zonder enig begrip voor de werkverhouding tussen Marit en haar baas.

Marit perste haar lippen op elkaar en keek hem zijdelings aan. Ach, hij was zoals hij was. Ze legde een liefdevolle hand op Aurics blonde haar, maar hij trok zijn hoofd geïrriteerd weg. In dat opzicht was hij dan wel

weer een normale twaalfjarige, bedacht ze wrang.

Hoe dan ook, het had erger gekund. Door haar werk in de herberg en het goedkope onderdak dat Holm haar verschaft had ze Auric de afgelopen jaren redelijk kunnen verzorgen. Gelukkig maar, want wie had het anders moeten doen?

‘Het begint,’ zei Auric, haar overpeinzing doorbrekend.

De drie mannen van Aimerey waren de steenmassa dicht genaderd. Een officier van de stadswacht, die zojuist enkele woorden met de mannen gewisseld had, liep terug in de richting van de heuvel. Daarbij passeerde hij het tolhuis waar normaal gesproken de wachters verbleven die de vereiste zilverling per kar moesten innen. De afgelopen weken had het gebouw leeggestaan, maar nu waren boven de kantelen rond het dak weer gehelmde hoofden zichtbaar.

De Magycker stak een hand omhoog en een diepe stilte viel over de toeschouwers. Zelfs de venters die tussen de menigte hun etenswaar aan de man brachten, hielden hun mond.

Nu hoorde Marit alleen nog het gefluit van de vogels en de zware ademhaling van een man die onaangenaam dichtbij stond. Ook hoorde ze een zacht gepiep van Rolly, die de plots oplopende spanning haarfijn leek aan te voelen. Auric maakte helemaal geen geluid. Hij stond als een wassen beeld naast haar, volledig roerloos.

De Magycker begon aan zijn spreuk. De ingewikkelde bezwering werd uitgesproken op een luide, zangerige toon, alsof hij een hymne zong in een tempel. Marit kon ieder afzonderlijk woord verstaan, zonder er ook maar iets van te begrijpen. De cadans van de spreuk riep vage herinneringen bij haar op, maar die bleven even ongrijpbaar als de rook van een kaarsvlam. Ze slikte nerveus.

De kracht van de bezwering was voelbaar tot waar ze stonden. De haartjes op Marits armen gingen overeind staan en een vreemde, ondefinieerbare geur drong haar neusgaten binnen.

Toen hield het gezang op.

Marit staarde naar de rotsblokken die de ingang van de kloof versperden. Ze had zich onbewust voorbereid op allerlei spectaculaire effecten, vooral wegens het veronderstelde gevaar van aardverschuivingen. Het resultaat van de spreuk was daarom bijna een anticlimax.

De rotsblokken losten eenvoudigweg op!

Ze werden een ogenblik omhuld door een witte mist en toen die optrok, was alleen nog een dikke laag steengruis zichtbaar op de ondergrond.

De weg door de kloof was weer vrij.

Na een ademloze stilte barstte een luid gejuich los op de heuvel.

Het lawaai leek Auric van streek te maken, maar Marit voelde juist een bevrijdende lach opborrelen. Eindelijk. Nu kon het handelsverkeer weer op gang komen, nu kwam er weer brood op de plank voor De Kloof. En daarmee voor haar.

Ze zag hoe de Louteraar naar de vermoeid ogende Magycker toe liep, de oudere man bij de schouders pakte en hem recht in de ogen keek. Even stonden ze bewegingloos tegenover elkaar.

De Wapenbroeder hield enkele passen afstand, zijn twee eilandgenoten nauwlettend in de gaten houdend.

Toen werd de man losgelaten. Hij wankelde even op zijn benen en werd vervolgens door de andere twee naar het luchtschip begeleid. De drie werden aan boord geholpen door enkele bemanningsleden in witte uniformen met dikke bontkragen. Daarna koos het schip meteen het luchtruim.

Het vreemdsoortige gevaarte vloog weg in noordoostelijke richting. De richting van Aimerey. De hele 'voorstelling' had amper een kwartier geduurd. Een bizar korte tijd voor het uitvoeren van een spreuk die het stadsbestuur volgens de geruchten duizenden gouden daalders had gekost.

Ineens werd Marit naar voren geduwd door de mensen achter haar. Ze zag dat de rij stadswachten die de heuvel had omringd begon op te lossen nu er geen noodzaak meer was de toeschouwers weg te houden van eventueel rollend gesteente.

Marit greep Auric snel bij de hand en trok hem tot achter een boom, zodat anderen hen konden passeren. Op de straatweg kwam de colonne karren met veel geroep en geschreeuw in beweging. De voorste draak trok briesend een overbeladen kar in de richting van het tolhuis. Marit bekeek het dier met enig medelijden. Naar verluidt hadden draken eeuwen geleden nog vleugels gehad die groot genoeg waren om te kunnen vliegen. Totdat de Magyckers hen vanuit hun luchtschepen bijna hadden uitgeroeid. De laatste exemplaren hadden ze gevangen en gekooid. Die

waren door de jaren heen met behulp van spreuken en zorgvuldige fokprogramma's gemuteerd tot vleugellamme trekdieren. Het waren sterke, maar humeurige dieren. Handelshuizen hadden dan ook vaak drakentemmers in dienst, die de beesten met hun telepathische gave tot rust konden brengen.

Bij herberg De Kloof verzamelden zich inmiddels klanten bij de afgesloten voordeur. Nu was er echter niemand om hen te bedienen, bedacht Marit gefrustreerd. Ze vroeg zich af waarom de Magyckers niet van tevoren hadden aangegeven dat er helemaal geen gevaar was voor aardverschuivingen. Dan was die hele ontruiming niet nodig geweest. Waarom toch die overdreven geheimzinnigheid, dat krampachtige stilzwijgen?

De mensenmassa dunde wat uit en ze liep samen met Auric in de richting van de straatweg en de herberg. De eerste kar was nu gestopt voor het tolhuis en een van de mannen op de bok praatte druk gebarend en zichtbaar verontwaardigd met de officier van de wacht. Uiteindelijk trok de handelaar zijn beurs en betaalde met onverholen tegenzin enkele munten. De tol was verhoogd, vermoedde Marit. De kosten van de spreuk zouden toch op een of andere wijze moeten worden terugverdiend.

‘Een stroopkoek, dame?’

Een venter hield haar een goudgele koek voor de neus, maar Marit schudde haar hoofd. Die paar zilverlingen die ze nog in haar buidel had kon ze wel beter besteden.

‘Misschien voor de jongeheer?’ vervolgde de man, terwijl hij de lekkernij met een geveinsde glimlach voor Aurics neus hield.

Hij is net zo stroperig als zijn handelswaar, bedacht Marit. Tegelijkertijd deed de geur van karamel haar echter watertanden.

‘Ik wil naar huis,’ was Aurics enige reactie. Hij had zijn hoofd ingetrokken zodat zijn nek en kin door de kraag van zijn buitenmaatse jas werden bedekt.

‘Laat mij maar,’ hoorde Marit plots een bekend klinkende stem. De venter kreeg enkele muntjes in zijn handen geduwd en iemand pakte drie koeken uit de korf die de man voor zijn borst had hangen.

Marit keek verbaasd op toen Eamon haar en Auric een koek aanreikte. Ze aarzelde en staarde hem achterdochtig aan. Had hij haar gevolgd, of was dit puur toeval? En waarom probeerde hij bij haar in het gevlj te komen?

‘Ik wil naar huis,’ dreinde Auric, die Eamons aanbod negeerde. ‘Nu

meteen.' De roekil dacht daar anders over, want Rolly's snuit reikte nieuwsgierig vanuit de borstzak omhoog. Eamon hield de koek echter wijselijk buiten zijn bereik.

'U hoort het,' zei Marit, ergens opgelucht dat Auric haar de beslissing uit handen nam. 'We gaan.' Ze trok haar broer mee en liep door, Eamon zichtbaar verbaasd achterlatend.

Slechts een paar passen verder bleef Auric stilstaan.

Marit dacht eerst dat hij zich bedacht had en de koek toch wilde aannemen, totdat ze zag wat zijn aandacht getrokken had.

Een stukje verderop stond een groepje wachters naast het tolhuis. Een daarvan had zich naar hen toe gedraaid. Hij stootte een maat aan en wees in Aurics richting. De hand waarmee hij dat deed was omwonden met een bebloede doek.

Marit verstijfde.

De wachter riep iets tegen de anderen en liep vervolgens met een grimige gezichtsuitdrukking op de vrouw en haar jongere broer af.

Marit keek snel om zich heen, maar voor vluchten was het te laat.

De overige stadswachten volgden grijnzend de voortgang van hun collega. Marit herkende een van hen als een vaste klant van De Kloof. Een man met een slechte dronk en veel te losse handjes.

Voorbijgangers bleven stilstaan, zichtbaar hopen op een onderhoudende confrontatie. Marit zag in een flits de gestalte van Eamon, niet ver van haar vandaan. Hij kwam naderbij.

Radeloos legde ze haar arm om Aurics schouder. Ze wilde hem beschermend tegen zich aan drukken, maar hij gaf niet mee. Het was alsof hij wortel had geschoten.

Auric keek met een lege blik naar de soldaat die op hen toe liep. Zijn lippen leken te bewegen, maar Marit hoorde door het straatlawaai niet wat hij zei.

Plots hield de stadswacht in. Zijn ogen verwijdden zich en zijn vettige gezicht vertrok in een uitdrukking van bijna komische verbijstering.

Een bleke mist vormde zich rond zijn laarzen en breidde zich in een oogwenk uit tot aan het tolhuis achter hem. De mist rees op en onttrok het gebouw en de soldaten aan het zicht.

De wachter met de verbonden hand keek met open mond naar zijn door

nevel omfloerste onderlichaam en slaakte een ijzelijke gil. Ook achter hem klonken kreten van afgrijzen.

Toen slokte de mist hem geheel op.

Een enkele gesmoorde rochel was hoorbaar.

Daarna werd het stil, doodstil. Zelfs de draken leken met stomheid geslagen.

Langzaam loste de mist op.

Het toluhuis was verdwenen, evenals de stadswacht.

Wat restte was een laag gruis... en enkele cirkels van warme as, die snel verwaaiden.

De omstanders staarden geschokt naar de plotselinge leegte. Een enkeling keek omhoog, maar een luchtschip was nergens te bekennen.

Een aarzelend gemompel rimpelde door de menigte, snel in volume toenemend.

Marit voelde haar hart in haar keel. Naast haar leek Auric ineen te krimpen. Hij wankelde op zijn benen en greep haar arm om steun te vinden. Zijn gezichtsuitdrukking hield het midden tussen verbazing en verbouwereerdheid. Hij keek haar bleekjes aan. 'Ik ben moe,' verzuchtte hij. 'Kunnen we nu eindelijk naar huis?'

De Louteraar

Onvoorstelbaar, dat was het. Alleen al de gedachte dat juist hij wat met dat afschuwelijke voorval te maken kon hebben was te gek voor woorden. Maar wie anders?

Het was een vraag die Marit voortdurend bezighield. Haar nachtrust leed eronder, om nog maar te zwijgen over haar werk in De Kloof.

‘Hé, meiske.’

Marit zuchtte, rolde met haar ogen en draaide zich langzaam om. De man die haar geroepen had zat met vier van zijn maten in een donkere hoek van de gelagkamer. Vijf pothelmen stonden pontificaal op hun tafel, omringd door een verzameling lege kroezen. Het ‘stilleven’ werd vervolmaakt door borden met afgekloven botjes en beboterde broodkorsten, die vettig glommen in het kaarslicht.

Marit veegde met de bovenkant van haar arm het zweet van haar voorhoofd en liep naar de soldaten toe. De stadswacht zocht hier ’s avonds steeds vaker vertier, zeker nu de mannen de dag moesten doorbrengen in het nabijgelegen hok dat tijdelijk als tolhuis fungeerde.

‘Wat kan ik voor jullie doen?’ vroeg ze op vermoeide toon. Het was laat en ze was geradbraakt.

‘Nog een rondje,’ riep een van hen met schorre stem. De man die naast hem zat, op het oog de gangmaker van het stel, greep haar schort, trok dat naar zich toe en veegde er zijn vette handen aan af. Een derde sloeg enthousiast met de onderkant van zijn kroes tegen het gehavende tafelblad.

Voordat Marit zich weg kon draaien voelde ze de handen van de gang-

maker op haar been, op haar bil. Ze zette een stap achteruit in een poging hem kwijt te raken.

Hij bewoog echter mee en liet niet los.

‘Laat me los,’ zei ze, terwijl ze de arm van de man een ferme tik gaf.

De halfdronken soldaat grijnsde en probeerde haar juist verder naar zich toe te trekken.

Marit balde haar hand tot een vuist en haalde uit met alle kracht die ze in zich had. Haar knokkels maakten contact met zijn kaak en een vlamme pijn schoot door haar hand en arm.

Het hoofd van de vrijpostige jongeman schoot achterover en hij vloog met stoel en al ruggelings tegen de grond.

Naar adem happend stond Marit tegenover hem. Ze wreef met vertrokken gezicht over haar knokkels.

De soldaat schudde met zijn hoofd. Hij keek haar verwaasd aan, evenals zijn maten. De tafels in haar buurt vielen stil en Marit verbeeldde zich dat ze de blikken van de andere gasten in haar rug voelde prikken. Uit een ooghoek zag ze hoe Holm vanachter de bar zichtbaar ontstemd naar haar staarde.

Marit beet op haar lip en voelde tranen opwellen.

De stadswacht kroop kreunend en vloekend overeind, gebruikmakend van de hand die een van de anderen hem reikte.

De leider van het stel, een besnorde onderofficier die duidelijk al wat jaartjes meeding, brak de spanning. Zijn mondhoeken krulden op. ‘Je bent blijkbaar niet haar type, Kerval,’ zei hij grijnzend. ‘Laat het een les zijn.’

‘Hmm,’ bromde de soldaat, terwijl hij een hand op zijn kaak legde. Hij keek Marit verongelijkt aan, maar durfde niets te ondernemen.

Marit voelde hoe een arm om haar schouder werd gelegd en zag naast zich het bezorgde gezicht van Dena, een van de andere serveersters. ‘Kom maar mee,’ zei de blondine, haar met zachte dwang meetrekkend. De twee vrouwen liepen door de gelagkamer in de richting van de keuken. Daarbij passeerden ze de tafel die Marit al heel de avond krampachtig uit de weg was gegaan. De tafel met de mannen in het wit.

‘Wat is er toch met jou?’ vroeg Dena, nadat ze Marit naar het gangetje tussen de keuken en de gelagkamer had geleid. Het geroezemoes van de gasten werd nu overstemd door pannengekletter, terwijl de bierlucht werd

verdrongen door de geur van knoflook en gebraden vlees. 'Je lijkt al dagen van slag. Normaal laat je je niet zo gaan.'

Marit snoot haar neus in de zakdoek die Dena haar gaf. Vervolgens haalde ze een hand door haar donkere lokken en wreef ze over haar vochtige ogen. 'Wist ik het maar,' verzuchtte ze. Dit was bepaald niet de eerste keer dat gasten verder gingen dan ze wilde, maar doorgaans wist ze zich er met een speelse tik of een grapje van af te maken.

'Och meid, je staat helemaal te trillen,' zei Dena. De oudere vrouw trok haar tegen zich aan en klopte haar op de rug. Marit liet het zich welgeval- len. Zo vaak ondervond ze geen menselijke warmte.

'Het zijn die mannen van Aimerey,' bracht ze uiteindelijk uit. 'Ze maken me verschrikkelijk nerveus.'

'Tja, en niet alleen jou,' zei Dena sussend. 'Niet alleen jou.' Heel Ofte- nooi was sinds de verdwijning van het tolhuis in rep en roer. Het verhaal over de gebeurtenissen van die dag had zich razendsnel over de rest van Semaris en tot ver daarbuiten verspreid. Het had niet alleen geleid tot wilde speculaties, maar ook tot spanningen tussen Semaris en Aimerey, temeer omdat er soldaten bij gesneuveld waren. Afgevaardigden van het eiland hadden naar verluidt gezworen dat zij niet achter de aanslag zaten, maar koning Gravius was daar nog niet van overtuigd. De reputatieschade voor Aimerey was hoe dan ook ongekend.

Geen wonder, bedacht Marit. Geen levende ziel had ooit eerder mee- gemaakt dat een spreuk tweemaal achter elkaar toegepast was. Dat kon eenvoudig niet. De Raad van Aimerey had de functie van Louteraar niet voor niets ingesteld. Dat was al vele jaren geleden gebeurd, kort nadat de Magycker Alban Voladis het eiland had verlaten en zijn spreukenar- senaal voor eigen gewin had ingezet. Met rampzalige gevolgen. Pas na een bloedige strijd had men Alban kunnen doden, waarna Aimerey zijn monopolie voortaan beschermdde door Magyckers slechts één spreuk per keer te laten leren en die direct na gebruik door een Louteraar uit het geheugen te laten verwijderen.

Sinds het incident stond Marits leven op de kop. De Magyckers die de zaak moesten onderzoeken hadden uitgerekend in De Kloof onderdak gevonden. De herberg lag het dichtst bij de plaats van het voorval. Holm deed betere zaken dan ooit, want al zijn kamers waren aan de vreemde be-

zoekers verhuurd. De Magyckers, Louteraars en Wapenbroeders moesten soms zelfs kamers delen, iets wat ze duidelijk niet gewend waren.

Marit voelde zich hoogst ongemakkelijk in het bijzijn van de mannen. Ook de soldaten van de stadswacht gingen meestal een eind bij hen vandaan zitten, of ze zochten een andere kroeg. Behalve Holm was feitelijk niemand blij met hun komst. De Magyckers waren koel en gereserveerd, op het arrogante af. En ze leken door alles en iedereen heen te kijken.

De deur vanuit de gelagkamer ging open. 'Holm vraagt waar jullie blijven,' zei Mila, de jonge meid die de waard nog maar pas in de bediening had aangenomen. Haar blonde krullen en grote ogen gaven haar iets onschuldigs, maar Marit wist wel beter. Mila bespeelde de bezoekers zoals een bard zijn luit. Ze wist altijd de juiste snaar te raken, althans bij de mannen.

'Ik kom zo meteen,' zei Dena, haar met een handgebaar wegwuivend. 'Marit gaat naar huis. Het is toch al laat.'

'Leg jij dat aan Holm uit?' vroeg Mila.

Dena knikte alleen maar, terwijl de energie uit haar weg leek te lopen. In het strijklicht vanuit de gelagkamer zag Marit nu duidelijk de lijnen in Dena's gezicht. Ze draaide al meer dan tien jaar mee in De Kloof en dat was haar aan te zien, zeker op dit soort momenten.

'Ik blijf nog wel even,' zei Marit, terwijl Mila uit het zicht verdween.

'Nee, je gaat naar huis,' zei Dena resoluut. 'Je hebt al genoeg ellende meegemaakt de laatste tijd. Zeker na wat er gebeurd is bij het tolhuis. Jij hebt het toch allemaal gezien?'

Marit schraapte haar keel, maar zei niets.

'En nu de drukte hier.'

'Dat is mijn probleem,' zei Marit op fellere toon dan ze gewild had. Ze haalde diep adem. 'Het spijt me.'

'Al goed,' zei Dena gelaten. 'Ga nu maar. Ik zal Holm wel vertellen dat je vanavond wat eerder stopt.'

'Dank je.'

Dena glimlachte vermoeid en liep terug de gelagkamer in. Door de openstaande deur zag Marit hoe een rijzige gestalte naar de bar liep, zijn mantel uittrok en rondkeek naar een vrije tafel. Ze wendde snel haar gezicht af, bang om gezien te worden. Het was de man die haar lastigviel

zonder lastig te zijn. Eamon kwam sinds die bewuste dag geregeld wat drinken in De Kloof, alleen en in stilte. Ze voelde zich door hem opgejaagd, ook al volgde hij haar alleen maar met zijn ogen.

Marit duwde de deur dicht en stak de binnenplaats over. In haar woonkamer brandde een olielamp, zag ze. Ook dat nog. Ze liep hoofdschuddend naar binnen.

‘Auric, niet wéér, hè.’

‘Laat me met rust.’

‘Kom nou,’ zei ze. ‘Je had allang in bed moeten liggen.’

Auric zat in een hoek van de kamer op een stoel, met op zijn schoot het houten leesplankje dat hij onlangs voor zijn verjaardag had gevraagd. Haar broer hield niet alleen van boeken, maar had iets met letters en cijfers in het algemeen. Auric vierde, net als Marit, zijn verjaardag op een willekeurig gekozen dag, want ze wisten allebei niet wanneer ze geboren waren. Auric beweerde weliswaar dat zijn dag wel degelijk de juiste was, maar hij zei wel vaker dingen die Marit toeschreef aan de overactieve fantasie van een jongen die meer boekenwijsheid bezat dan levenservaring.

Auric schoof de in blokjes gegraveerde letters van de ene naar de andere plaats en maakte er woorden mee. Iedere keer als de blokjes elkaar raakten, klonk een zachte klik. Het was een geluid dat haar steeds vaker op de zenuwen werkte.

De roekil had daar duidelijk geen last van. Hij lag onder de stoel op een stapel poetsdoeken, ogenschijnlijk diep in slaap.

‘Neem een voorbeeld aan Rolly,’ zei ze. ‘Die ligt allang onder de wol.’

‘Ik heb geen slaap,’ zei Auric, zonder op te kijken. ‘En bemoei je met je eigen zaken. Je bent mijn moeder niet.’

Marit vertrok haar mond. Dat was een argument dat hij te pas en te onpas gebruikte. En iedere keer veroorzaakte het bij haar een schuldgevoel waarvan ze wist dat het niet terecht was. Want ze deed haar uiterste best om een moederfiguur voor hem te zijn, hoe moeilijk dat ook was, zeker de afgelopen weken. Sinds het incident bij het tolhuis was hij nog méér in zichzelf gekeerd dan normaal. En iedere poging van haar om er met hem over te praten liep op niets uit.

Ook met anderen maakte Auric nauwelijks contact. Vriendjes had hij nooit gehad. Vroeger liet hij zich nog wel eens ompraten om met Marit

de stad in te gaan of het badhuis te bezoeken. Nu deed hij zelfs dat niet meer. Zijn belangrijkste buitenactiviteit bestond uit rondrennen op de binnenplaats, samen met zijn onafscheidelijke roekil, of urenlang rondhangen bij de toegangspoort, vooral op momenten dat er een colonne met draken langskwam. Dan bestudeerde Auric de dieren zó intens dat hij doof en blind leek voor wat er verder in de straat gebeurde.

Marit zuchtte, ging zitten en pakte een appel uit de mand op tafel. Ze had nauwelijks tijd gehad om te eten die avond. 'Ik kan...'

Ze werd onderbroken door een zachte klop op de deur.

Auric keek op en Marit zag in zijn ogen de schrikreactie die ze zelf ook ervoer. Bezoek? Zo laat? Ze legde de appel terug en stond aarzelend op.

Een tweede klop.

Marit liep naar de deur en tuurde door het kijkgaatje. In het halfduister zag ze het gezicht van een oudere, nette heer. Hij kwam haar vaag bekend voor, maar ze wist niet waarvan. De man glimlachte en streek een hand door zijn volle, grijzende haardos, waarin geen haartje verkeerd zat. 'Mijn naam is Orvil,' zei hij, 'en ik heb een paar vragen.' Zijn stemgeluid was even beschaafd als zijn voorkomen. 'Mag ik binnenkomen? Het duurt niet lang.'

'Nou, eh, het is nogal laat. Ik wilde net gaan eten.'

'Ik heb maar weinig tijd nodig,' zei hij vriendelijk. 'En het is nogal belangrijk.'

Marit kon geen goede reden bedenken om te weigeren en opende de deur op een kier. Ze voelde hoe het bloed uit haar gezicht trok. Nu ze de bezoeker in zijn geheel zag, wist ze weer waar ze eerder een glimp van hem had opgevangen. Zijn gele mantel had ze die ochtend in de gelagkamer gezien. Daar had hij ontbeten, samen met twee andere Louteraars.

Orvil duwde de deur verder open en stapte naar binnen. 'Dank je,' zei hij, nog steeds glimlachend. Hij liep de kamer in, zag Auric en fronste zijn wenkbrauwen. 'Waar kunnen we ongestoord praten?'

De leesplank viel kletterend op de vloer. De jongen was overeind gesprongen en staarde de bezoeker aan met grote ogen. Rolly schoot weg.

'Ga naar de slaapkamer, Auric,' zei Marit gehaast. Ze zag aan zijn ogen dat hij ging tegenstribbelen. 'Naar de slaapkamer, nú,' herhaalde ze, met een priemende vinger de richting aangevend.

'Maar...'

‘Nú,’ beet ze hem toe. Zelden was ze zo tegen hem uitgevallen. Dat had doorgaans toch geen effect. Maar ze was te zeer van slag om nu geduld met hem te betrachten.

Gelukkig leek Auric de urgentie van haar bevel op te pikken. Hij beende met een boos gezicht naar de slaapkamer. Rolly trippelde achter hem aan. De deur viel met een knal achter hen dicht.

‘Mooi,’ zei de Louteraar luchtig, alsof er niets was gebeurd. ‘Laten we gaan zitten.’ Hij zette zich aan tafel, waarbij zijn blik veelzeggend op het gevallen leesplankje bleef rusten. ‘De jongen kan blijkbaar lezen,’ constateerde hij, zonder een spoor van verbazing.

Marit ging eveneens zitten en ze schoof onrustig op haar stoel. Ze vermoedde dat de man al van de andere diensters of van Holm gehoord had dat zowel Auric als zijzelf kon lezen en schrijven, een zeldzaam gegeven voor mensen van hun stand.

Orvil keek haar strak aan en ze sloeg haar ogen neer.

Marit voelde zich wel vaker ongemakkelijk in een-op-eensituaties met mannen. Hoe dichter ze bij haar kwamen, hoe meer afstand ze hield. Ze had daar geen goede verklaring voor, maar het was een patroon dat zich iedere keer herhaalde. En deze schijnbaar vriendelijke bezoeker maakte haar nog nerveuzer dan normaal. ‘Wat wilt u weten?’ vroeg ze.

‘Ach, dat komt zo wel,’ zei hij. ‘Als je tot rust bent gekomen. Je zit te trillen van de zenuwen. Ben je soms bang voor me?’

Ze slikte. ‘Nee,’ loog ze.

‘Waarom kijk je me dan niet aan?’

Marit wist zich met haar houding geen raad. Ergens vervloekte ze haar eigen zwakheid, maar andere stemmen in haar hoofd hadden er juist alle begrip voor. ‘Ik ken de reputatie van uw... soort,’ bracht ze uit.

‘Ik ben hier niet om jou te hypnotiseren of op een andere wijze te beïnvloeden. Ik heb gewoon een paar simpele vragen.’

Ze ontmoette aarzelend zijn blik, maar kneep daarbij haar ogen tot spleetjes. Het was een reactie die sterker was dan zichzelf, geboren uit een ervaring die voor haar levensbepalend was geweest.

‘Waarom denk je dat ik hier ben?’ vroeg Orvil.

‘Geen idee,’ zei ze.

‘Kom nou, dat weet je heel goed.’

Stilte.

‘Ik heb vandaag ook met anderen gepraat,’ zei hij, ‘met andere getuigen.’

‘En u heeft gehoord dat mijn broertje en ik aanwezig waren bij het tolhuis,’ zei ze gelaten.

‘En niet alleen dat.’

‘O?’

‘Jullie stonden er met je neus bovenop.’

‘Dat zal ik niet ontkennen. We slapen er allebei nog steeds slecht van.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Orvil, met zichtbaar geveinsd medeleven. ‘Zeker als ik bedenk dat een van de wachters op dat moment recht op jullie af liep. Hij was nogal kwaad, is me verteld.’

‘Dat kan,’ zei Marit aarzelend, koortsachtig zoekend naar een geloofwaardige verklaring. Ze dacht onwillekeurig terug aan haar ervaring eerder die avond. ‘Sommige bezoekers van De Kloof nemen het me kwalijk als ik hun, eh, toenaderingen afwijs,’ zei ze. ‘Ik denk dat hij zo iemand was.’

De Louteraar keek sceptisch. ‘Wellicht,’ zei hij. ‘Je zult heus wel bewonderaars hebben. Het verbaast me wat dat betreft eerlijk gezegd dat je... alleen woont.’

‘Ik woon niet alleen,’ zei ze. ‘U heeft mijn broertje al gezien.’

‘Ja,’ zei hij. ‘Een jongen met wie je nogal wat te stellen zult hebben, zo te zien.’

Marit rechtte haar rug en keek de Louteraar voor het eerst echt in de ogen. ‘Dat gaat u niets aan,’ zei ze kortaf.

Orvil glimlachte minzaam. ‘Zoals je wilt.’

Marit nam een besluit en stond op. ‘En verder kan ik u niets vertellen. Ik heb geen idee van wie die tweede spreuk afkomstig was. Wij werden er net zozeer door verrast als ieder ander.’ Ze verzamelde moed. ‘U kunt dus wel gaan.’

Nu ze stond, zag Marit dat de deur naar de slaapkamer op een kier stond. Auric hoorde alles.

Orvil had haar voorbeeld niet gevolgd. Hij zat nog steeds aan tafel, comfortabel achteroverleunend. ‘Bedankt voor de suggestie, maar ik was nog niet helemaal klaar.’

Marit vouwde haar armen over elkaar en bleef staan. Ze zei niets.

‘Je woont hier nu vier jaar?’

Ze knikte.

‘En waar leefde je voorheen?’

‘Als u met Holm gepraat heeft, weet u dat al.’

‘Op Aimerey dus,’ zei hij.

‘Inderdaad,’ beaamde ze met tegenzin. ‘Ik ben er niet trots op, maar het is niet anders.’

‘Ben je daar ook geboren?’

‘Ook op die vraag weet u mijn antwoord al,’ zei ze op bittere toon. ‘Mijn herinneringen gaan niet verder terug dan het moment waarop ik de Louteraar zag die mijn geheugen had gewist.’ Marit kreeg een brok in haar keel. ‘Ik herinner me niets meer van vroeger, helemaal niets. Mijn jeugd, mijn opvoeding, mijn ouders, mijn... liefdes, alles is weg. Mijn broertje en ik zijn gelouterd, op een schip gezet en afgedankt. Zonder geld, zonder papieren. Als oud vuil. Ik...’

‘Maar daar heb je zelf voor gekozen,’ onderbrak Orvil haar. Voor het eerst klonk er irritatie door in zijn stem. ‘Alleen burgers die er uitdrukkelijk voor kiezen Aimerey te verlaten, mogen vertrekken. Maar dan moeten ze accepteren dat ze gelouterd worden. Zo is het altijd geweest.’

‘Dat zal best,’ zei ze, haar stem verheffend. ‘Ik heb geen idee wat mij destijds tot die beslissing bracht, maar met het leven dat ik nu heb, zou ik die keuze niet nog een keer maken. Iedereen die mijn achtergrond te weten komt, weet dat ik een zwerver zonder verleden ben, een ondankbaar wicht dat geen geluk kon vinden op het rijke en deugdzame Aimerey.’ Die laatste woorden sprak ze uit met een cynisme dat zelfs haar verraste. Ze haalde diep adem. ‘Een plaats waar Auric en ik zelfs hebben leren lezen en schrijven,’ vervolgde ze op rustigere toon. ‘Desondanks zat niemand hier op ons te wachten, dat kan ik u verzekeren.’

‘Dan had je maar niet moeten vertrekken,’ zei Orvil nuchter. Hij tuurde peinzend naar haar hals. ‘Ik begrijp dat je niet te koop loopt met je tatoeage, maar ik wil die toch even zien.’

‘Waarom?’ Marit trok haar sjaaltje in een reflex steviger om haar hals, een gebaar dat de afgelopen jaren een tweede natuur was geworden.

‘Omdat ik dat zeg.’

Marit overwoog even om te weigeren, maar trok toch de sjaal weg en

tilde op uitdagende wijze haar kin omhoog, zodat de kleine tatoeage het licht van de lamp ving.

Orvil boog naar haar toe en zijn ogen vernauwden zich.

‘Geen wonder dat je geletterd bent,’ mompelde hij. ‘Je hebt gewerkt in het vijfde district.’

‘En dat betekent?’

‘Dat is niet belangrijk,’ zei hij, terwijl hij met een strak gezicht rechtop ging zitten. ‘Ik neem aan dat je broertje geen tatoeage heeft. Hij was toen waarschijnlijk nog te jong.’

‘U zegt het.’

De Louteraar zette zijn vingertoppen tegen elkaar en staarde een tijdlang voor zich uit. Toen zuchtte hij theatraal en stond op. Hij liep langzaam naar de deur.

Marit haalde opgelucht adem. Ze voelde de spanning uit haar lichaam vloeien.

Op het laatste moment draaide Orvil zich om. ‘Ik heb nog één vraag,’ zei hij.

‘En die luidt?’ vroeg ze, ineens weer alert.

‘Heb je op het moment dat je het tolhuis in rook zag opgaan iemand in je nabijheid op een aparte manier horen praten of prevelen, wellicht op een zangerige manier? En denk goed na voordat je antwoord geeft.’

Even kwamen al haar twijfels weer naar boven. ‘Nee, ik heb niemand gehoord. Althans, niemand die boven het lawaai van al die mensen hoorbaar was.’ En dat was ook de waarheid, realiseerde ze zich.

De Louteraar stond met de deurklink in zijn hand. Een zorgelijke frons vormde zich op zijn voorhoofd. ‘Dat hoor ik vaker. Maar we zullen de dader vinden, daar bestaat geen twijfel over.’ Hij keek haar scherp aan. ‘Misschien komen er straks alsnog herinneringen boven. Als je nieuwe inzichten krijgt, kun je een van ons aanspreken in De Kloof of naar ons plaatselijke gezantschap gaan.’

‘Als dit zo belangrijk voor u is, waarom gebruikt u uw kracht dan niet om te controleren of ik wel de waarheid spreek?’ Marit was verbaasd over haar eigen stoutmoedigheid, maar ze wilde het gewoon weten. ‘Of kunt u alleen maar herinneringen uitwissen?’ vroeg ze op sarcastische toon.

Een vreugdeloze grijns trok over Orvils gelaat. ‘Je bent nogal naïef,’

zei hij, terwijl hij zijn dure mantel gladstreek. ‘Wat denk je dat er zou gebeuren als wij willekeurige burgers van de archipel tegen hun wil in gaan hypnotiseren? Wie durft er dan nog zaken met ons te doen? Bovendien hoeft Aimerey zich niet te verlagen tot dat soort methoden. Als wij iets willen weten, dan kómen we het te weten.’

‘Ik begrijp het,’ zei Marit, zichzelf haar onnozelheid verwijtend.

‘En nu ga ik,’ zei Orvil. Hij keek nog een keer om zich heen. ‘Je woont hier netjes, overigens,’ zei hij, terwijl hij de deur opende. ‘En vlak bij de herberg.’ Hij wuifde haar nonchalant goedendag en verliet het huis.